

[Undervisningsministeren.]

domskundskabens forsvarlighed. Det kommer ikke til at hænge på de 50 minutter; det kommer til at hænge på, hvordan der arbejdes. Her må jeg sige, at jeg er skuffet over, at hr. Diderichsen sagde, at en undervisning på disse vilkår enten måtte blive terperi eller pjat. Det er en sådan opgiven fra en pædagogs side, at jeg ikke kan tro, hr. Diderichsen virkelig mener det. Der er jeg helt enig i, som hr. Sigsgaard udtrykte det, at udbyttet ikke er proportionalt med timetallet. Det er også rigtigt, hvad ikke mindst hr. K. Helveg Petersen var inde på, at det, der er det afgørende, er, hvordan vi arbejder med dette fag pædagogisk.

Jeg bør vel sige for en ordens skyld, når hr. Diderichsen sagde, at han ikke kunne forstå min stilling — for han byggede jo på mit tidligere forslag, og hvorfor var jeg så ikke med — at det dog er en ejendommelig opfattelse af arbejdet her i tinget. Jeg har fremsat lovforslaget, jeg er gået ind i en åben forhandling i udvalget, og jeg har erkendt, at lovforslaget er blevet væsentlig forbedret i udvalget. Skulle jeg derefter sige, at nu stemmer jeg for et ændringsforslag, der forringer det igen? Det kan vist ikke være hr. Diderichsens mening.

Poul Hartling: Blot et par bemærkninger.

Om timetal: det er jo rigtigt, at der må en begrænsning til; kommissionens 35 timer har vakt betænkelighed mange steder. Men jeg kan nu ikke rigtig godkende det ærede medlem hr. Sigsgaards udtryk, når han siger, at de fleste fags timetal må skæres ned, for det, som var ideen i loven, er jo, at man begrænser fagenes antal og giver de fag, som folk vælger, et større timetal. Altså: et fag, som bliver linjefag — og det må jo alle fag være — får formodentlig 15 timer, og det vil for alle fag være en forøgelse; men fagenes antal er skåret ned.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at jeg indrømmer, at jeg fortalte mig, da jeg sagde „de yngste klasser“, for der står „de yngre“. Men jeg vil gøre opmærksom på, at disse

udtryk i betænkningen er valgt med stor omhu, og uden at røbe udvalgsforhandlinger kan jeg vel også sige, at vi vidste, hvad vi skrev dér, for vi drøftede det meget længe, og ordene blev omhyggeligt vejret. Når der står, at undervisningen sigter på folkeskolens yngre klasser, og at det tilsvarende mere omfattende linjefag også tager sigte på de ældre klasser, ligger der altså i ordvalget „yngre“, „ældre“ og i ordene „også de ældre“ — hvilket skal vise, at linjefagsuddannede naturligvis gerne skulle undervise de yngre klasser — dette, at man ikke ønskede at sætte et skel imellem 1.-7. skoleår og de efterfølgende år — det ville også være urimeligt, fordi der er meget få religionstimer i klasserne efter det 7. skoleår — men at man netop ville sige „de yngre“ og „de ældre“ uden at opstille noget bestemt klassetal eller noget skarpt skel — jeg tror, jeg har lov at sige: af let forståelige grunde.

Den sidste bemærkning, jeg vil gøre, er, at jeg er meget enig med det ærede medlem hr. Diderichsen og de øvrige talere, som har sagt, at det jo endelig ikke er det kvantitative, det kommer an på, men i høj grad metode og kvalitet i undervisningen.

Jeg synes, at vi, inden vi forlader klasseværelset her, lige skal se, hvad læreren — jeg mener den højtærede undervisningsminister — har skrevet på tavlen, nemlig to ting, som jeg mener er positive og vigtige, og som vi kan tage med os herfra i dag. Det ene er, at der er tale om 6 timer — ministeren siger, at det vil han godt råde. Jeg forstår på det ærede medlem hr. Diderichsen, at det glæder ham, og det glæder også mig, for det betyder en mulighed for en forsvarlig undervisning. Det andet, jeg synes vi skal se på tavlen, inden vi går, og som efter min mening også er positivt, er tilsagnet om, at man vil tilrettelægge kursus for studerende, der mangler forudsætninger. Også dette er den ærede forslagsstiller og jeg enige om er en positiv og forstandig ting, et fremskridt, som kan styrke undervisningen på seminarierne. Jeg synes,